

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 18 maja 2015 (data nadania przesyłki pocztowej) powód L. K. (1) domagał się zasądzenia od pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 10.417,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 10.000,00 zł od dnia 14 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 417,10 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż jest właścicielem wyemitowanych przez stronę pozwaną 10 obligacji na okaziciela serii (...) ((...)), oznaczonych w (...) S.A. kodem (...), o wartości nominalnej jednej obligacji 1.000,00 zł. Rzeczne akcje zaewidencjonowane na rachunku papierów wartościowych prowadzonym przez (...) S.A. z siedzibą w W.. Zgodnie z warunkami emisji, wykup przedmiotowych obligacji miał nastąpić w dniu 13 kwietnia 2015 r. poprzez wypłatę obligatariuszom kwoty w wysokości równej wartości nominalnej obligacji, tj. 1000,00 zł za każdą obligację. Powód wskazał, iż ponadto do każdej obligacji dołączony był kupon wypłacany w czterech półrocznych okresach w zmiennej wysokości. Wartość kuponu określana jest według 6-miesięcznej stopy procentowej WIBOR (WIBOR 6M), ustalonej osobno dla każdego okresu płatności kuponowych, powiększonej o marżę w wysokości 6% wartości nominalnej obligacji w skali roku. Pozwana nie dokonała jednak wykupu obligacji oraz zalega z płatnością odsetek za IV okres odsetkowy, które zgodnie z warunkami emisji powinny zostać wypłacone w dniu wykupu obligacji, tj. 13 kwietnia 2015 r. Wysokość zaległych płatności odsetkowych wynosi łącznie 417,10 zł, tj. 41,71 zł od każdej obligacji. Powód wezwał pozwaną do zapłaty, niemniej jednak pozwana do chwili obecnej nie dokonała żądanej płatności.

(pozew – k. 3-5).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 15 czerwca 2015 r., sygn. akt II Nc-e 12702/15 Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie uwzględnił dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty – k. 23).

Pozwana (...) S.A. z siedzibą w W., reprezentowana przez pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym skutecznie wniosła sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwana zarzuciła, iż powód nie wykazał legitymacji czynnej w niniejszej sprawie. W ocenie pozwanej nie jest ona zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda żądanej kwoty pieniężnej z tytułu wykupu obligacji. Powołując się na zapisy ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, pozwana wskazała, że wyłącznym dowodem potwierdzającym legitymację czynną w niniejszej sprawie jest imienne świadectwo depozytowe. Zarzuciła, iż dokument stanowiący załącznik nr 4 do pozwu, jako imienne świadectwo depozytowe jest bezwzględnie nieważny, przez co nie potwierdza praw powoda do realizacji wynikających z obligacji. Zdaniem pozwanej dokument ten nie posiada cech konstytuujących dany dokument jako imienne świadectwo depozytowe (art. 10 ust. 3 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt. 3 i 12 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi), albowiem nie zawiera on podpisu osoby upoważnionej do wystawienia w imieniu wystawiającego świadectwo, opatrzonych pieczęcią wystawiającego – tj. (...) S.A. Z ostrożności procesowej pozwana wskazała, iż zakaz obrotu „prawami do obligacji” ustaje w dniu 31 grudnia 2015 r., a zatem na dzień wyrokowania w niniejszej sprawie powód może nie być już ich właścicielem, a zatem nie posiadać legitymacji czynnej.

(sprzeciw k. 26-30).

W piśmie przygotowawczym z dnia 21 grudnia 2015 r. powód ustosunkował się do zarzutów podniesionych przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

(pismo przygotowawcze powódki z dnia 21.12.2015 r. – k. 67-68).

Do zamknięcia rozprawy strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd uznał za ustalone następujące okoliczności:

Na podstawie Uchwały nr 747/2013 Zarządu Giełdy (...) S.A. z dnia 3 lipca 2013 r. wprowadzono do alternatywnego systemu obrotu na C. 5020 sztuk obligacji na okaziciela serii (...) emitenta (...) Spółki Akcyjnej, o wartości nominalnej 1.000 zł każda. Uchwała weszła w życie w dniu 3 lipca 2013 r.

(**dowód:** wydruk uchwały nr 747/2013 z dnia 03.07.2013 r. – k. 55).

W dniu 31 marca 2015 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił świadectwo depozytowe nr 293 potwierdzające, że na rachunku papierów wartościowych nr (...) prowadzonym przez (...) S.A. zostało zablokowanych 10 obligacji zwykłych na okaziciela oznaczonych w (...) kodem (...) o wartości nominalnej 1.000,00 zł każdy których emitentem jest (...) S.A. z siedzibą w P.. Posiadaczem wskazanego rachunku papierów wartościowych był L. K. (1). W rzeczonym świadectwie depozytowym wskazano, że zachowuje ono ważność do dnia 31 grudnia 2015 r., do tego czasu papiery wartościowe, których dotyczyło rzeczone świadectwo pozostawały zablokowane. Świadectwo depozytowe zostało podpisane przez R. N. – jako pracownika (...) S.A., a nadto zawierało pieczęć (...) S.A. z siedzibą w W..

(**dowód:** świadectwo depozytowe – k. 15).

W warunkach emisji postanowiono, że wykup obligacji zostanie przeprowadzony w dniu wykupu obligacji, tj. w dniu 13 kwietnia 2015 r. poprzez wypłatę obligatariuszom kwoty w wysokości równej wartości nominalnej obligacji, tj. 1.000,00 zł za każdą obligację. Podstawą do naliczenia i spełnienia świadczenia będzie liczba obligacji na rachunku papierów wartościowych obligatariusza z upływem dnia ustalenia prawa do otrzymania świadczenia z tytułu wykupu przypadającego na 6 dni roboczych przed dniem wykupu, czyli na dzień 2 kwietnia 2015 r. zgodnie z warunkami wypłaty oprocentowania posiadaczom obligacji będzie wypłacany półrocznie kupon w zmiennej wysokości, stały w okresie odsetkowym. Stawką referencyjną kuponu jest 6 –miesięczna stopa procentowa WIBOR (WIBOR 6M) ustalana dla każdego okresu odsetkowego na fixingu 7 dni roboczych przed rozpoczęciem danego okresu odsetkowego. Do stawki referencyjnej doliczana będzie marża w wysokości 6,00 %. Wysokość kuponu będzie obliczana na podstawie rzeczywistej liczby dni w okresie odsetkowym i przy założeniu 365 dni w roku. Datą ustalenia wysokości stawki referencyjnej w IV okresie odsetkowym był dzień 02 października 2014 r. Pierwszym dniem IV okresu odsetkowego był 11 października 2014 r., natomiast ostatnim (w którym następowała wypłata kuponu) 13 kwietnia 2015 r., liczba dni w okresie odsetkowym wynosiła zatem 185 dni. Wlibor 6M w dniu 2 października 2014 r. wynosił 2,23.

(**dowód** : nota informacyjna dla obligacji serii (...) S.A. k. 15-19, fakt powszechnie znany)

Następnie, w dniu 30 maja 2016 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił świadectwo depozytowe nr 1 potwierdzające, że na rachunku papierów wartościowych nr (...) prowadzonym przez (...) S.A. zostało zablokowanych 10 obligacji zwykłych na okaziciela oznaczonych w (...) kodem (...) o wartości nominalnej 1.000,00 zł każdy których emitentem jest (...) S.A. z siedzibą w P.. Posiadaczem wskazanego rachunku papierów wartościowych był L. K. (1). W rzeczonym świadectwie depozytowym wskazano, że zachowuje ono ważność do dnia 28 maja 2017 r., do tego czasu papiery wartościowe, których dotyczyło rzeczone świadectwo pozostawały zablokowane. Świadectwo depozytowe zostało podpisane przez M. S. - umocowanego przez (...) S.A. z siedzibą w W. m.in. do wystawiania w imieniu wystawiającego świadectw depozytowych i ich podpisywania, a nadto świadectwo to zawierało pieczęć (...) S.A. z siedzibą w W..

(**dowody:** świadectwo depozytowe – k. 84; pełnomocnictwo – k. 82).

Wobec braku wypłaty w terminie kwoty odpowiadającej wartości posiadanych przez L. K. (2) obligacji (wykupu), wezwała ona - pismem z dnia 29 kwietnia 2015 r. - (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w P. do zapłaty kwoty 10.417,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14 kwietnia 2015 r., jednocześnie zakreślając termin 7 dni od otrzymania wezwania na spełnienie żądania w nim zawartego.

(dowód: wezwanie z dnia 29 kwietnia 2015 r. – k. 20-21).

Spółka powyższe wezwanie pozostawiła bez odpowiedzi oraz nie wykupiła od powódki obligacji serii (...) w ilości 10 sztuk, tj. nie dokonała zapłaty żądanej przez L. K. (2) kwoty.

(okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Nie było podstaw, by poddawać w wątpliwość jakiegokolwiek okoliczności faktyczne wynikające z treści tychże dokumentów. Dowody z tych dokumentów tworzą spójny, nie budzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to w pełni zasługujący na wiarę materiał dowodowy. Faktem powszechnie znanym, niewymagającym dowodu (art. 228 k.p.c.) jest przyjęta wysokość WIBOR 6M w dniu 2 października 2014 r. - 2,23.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód wywodził, iż przysługiwały mu wobec pozwanej Spółki roszczenia z tytułu o zapłatę z tytułu wyemitowanych przez nią obligacji serii (...) na okaziciela, które nabył na własność w ilości 10 sztuk, przy czym wartość nominalna każdej z obligacji wynosiła kwotę 1.000 zł.

Stosownie do art. 4 ust. 1 z dnia 29 czerwca 1995 r. ustawy o obligacjach (Dz. U. z 2001 r., nr 120, poz. 1300 j. t. ze zm.) mającej zastosowanie do treści stosunku prawnego łączącego strony ze względu na treść art. 109 Ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. z 2015 r., poz. 238) obligacja jest papierem wartościowym emitowanym w serii, w którym emitent stwierdza, że jest dłużnikiem właściciela obligacji (obligatariusza) i zobowiązuje się wobec niego do spełnienia określonego świadczenia. Artykuł 5 ust. 1 ustawy określa jakie informacje obligacja powinna zawierać. Do informacji takich należą między innymi dokładne określenie emitenta, wartość nominalna i kolejny numer obligacji, opis świadczeń emitenta, ze wskazaniem w szczególności wysokości tych świadczeń lub sposobu ich ustalenia, terminów sposobów i miejsc ich spełnienia a także warunki wykupu obligacji. Obligacje mogą nie mieć formy dokumentu, w przypadku gdy emitent tak postanowi. Prawa z obligacji nie mających formy dokumentu powstają z chwilą dokonania zapisu w ewidencji i przysługują osobie w niej wskazanej jako posiadacz tych obligacji (art. 5a ust. 1 i 2 wskazanej ustawy). W myśl art. 5b ustawy o obligacjach w przypadku obligacji niemających formy dokumentu, prawa i obowiązki emitenta i obligatariuszy są określane w warunkach emisji.

Wykup obligacji następuje według ich wartości nominalnej po upływie okresu, na który zostały wyemitowane. Wykup obligacji polega na efektywnym spełnieniu przez emitenta zawartych w nich świadczeń i powinien być przeprowadzony zgodnie z warunkami wykupu, stanowiącymi podstawowy element treści obligacji (art. 5 ust. 1 pkt 7 wskazanej ustawy). Spełnienie świadczenia w terminie warunkuje należyte wykonanie zobowiązania wynikającego z obligacji. Termin spełnienia świadczenia obligacyjnego określony jest w treści dokumentu obligacyjnego lub w warunkach emisji obligacji. W przypadku obligacji opiewających na świadczenie pieniężne termin ten powinien stanowić konkretną datę.

Wedle art. 8 ust. 1 ustawy o obligacjach, emitent odpowiada całym swoim majątkiem za zobowiązania wynikające z obligacji, z zastrzeżeniem ust. 2. Emitent może ograniczyć w treści obligacji swoją odpowiedzialność za zobowiązania wynikające z tych obligacji do kwoty przychodów lub wartości majątku przedsięwzięcia, do których obligatariuszowi służy prawo pierwszeństwa na zasadach określonych w art. 23a (obligacje przychodowe) (ust. 2).

Natomiast w myśl art. 921⁷ k.c. wykup papieru wartościowego jest spełnieniem świadczenia do rąk posiadacza legitymowanego treścią papieru wartościowego, w wyniku czego następuje zwolnienie dłużnika (emitenta), chyba że działał on w złej wierze.

Art. 24 ust. 1 ustawy o obligacjach przewiduje, że z chwilą wykupu obligacje podlegają umorzeniu. Zgodnie z ust. 2 wskazanego przepisu jeżeli emitent nie wypełni w terminie, w całości lub w części, zobowiązań wynikających z obligacji, obligacje podlegają, na żądanie obligatariusza, natychmiastowemu wykupowi w części, w jakiej przewidują świadczenie pieniężne.

Zasadniczo głównym a zarazem najdalej idącym w skutkach zarzutem pozwanej Spółki był zarzut oparty na twierdzeniu, że powód nie posiada legitymacji czynnej w niniejszej sprawie. W ocenie pozwanej, imienne świadectwo depozytowe przedstawione przez powoda nie potwierdza praw powoda do realizacji wynikających z obligacji. Pozwana wskazywała przy tym, że świadectwo to nie posiada cech konstytuujących (art. 10 ust. 3 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt. 3 i 12 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi), albowiem nie zawiera ono podpisu osoby upoważnionej do wystawienia w imieniu wystawiającego świadectwo. Ponadto pozwana nie kwestionowała ilości wyemitowanych przez siebie obligacji oraz faktu ich wyemitowania.

Powyższy zarzut został uznany przez Sąd za nietrafny.

Zgodnie z art. 7 ust.1 ustawy z dnia z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2014 r., poz. 94 j. t. ze zm.) prawa ze zdematerializowanych papierów wartościowych powstają z chwilą zapisania ich po raz pierwszy na rachunku papierów wartościowych i przysługują osobie będącej posiadaczem rachunku. W obrocie na rynku regulowanym, gdzie dematerializacja papierów wartościowych jest obligatoryjna, na żądanie posiadacza rachunku papierów wartościowych podmiot prowadzący ten rachunek wystawia mu, na piśmie, imienne świadectwo depozytowe.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi na żądanie posiadacza rachunku papierów wartościowych podmiot prowadzący ten rachunek, zwany „wystawiającym”, wystawia mu na piśmie, oddzielnie dla każdego rodzaju papierów wartościowych, imienne świadectwo depozytowe, zwane dalej „świadectwem”. Na żądanie posiadacza rachunku w treści wystawianego świadectwa może zostać wskazana część lub wszystkie papiery wartościowe zapisane na tym rachunku. Według ust. 2 cytowanego przepisu świadectwo potwierdza legitymację do realizacji uprawnień wynikających z papierów wartościowych wskazanych w jego treści, które nie są lub nie mogą być realizowane wyłącznie na podstawie zapisów na rachunku papierów wartościowych, z wyłączeniem prawa uczestnictwa w walnym zgromadzeniu.

Elementy świadectwa depozytowego wskazano w art. 10 ust. 1 wskazywanej ustawy i są nimi m.in. rodzaj i kod papieru wartościowego (pkt 3) i podpis osoby upoważnionej do wystawienia w imieniu wystawiającego świadectwa, opatrzony pieczęcią wystawiającego (pkt 12). Natomiast w myśl ust. 3 cytowanego przepisu dokument świadectwa sporządzony lub wystawiony z naruszeniem ust. 1 pkt. 1-3, 6, 8, 10, 12 lub ust. 2 jest nieważny.

Świadectwo depozytowe nie jest papierem wartościowym. Jest to dokument potwierdzający legitymację do realizacji wszelkich uprawnień wynikających z papierów wartościowych wskazanych w jego treści – w tym wypadku z obligacji. Z obligacji wynikają zobowiązania emitenta wobec obligatariuszy, a sposób realizacji tych zobowiązań określony jest w samej treści obligacji i warunkach jej emisji, a także zależy od unormowań dotyczących różnych rodzajów obligacji.

Bezsporna treść warunków emisji przewidywała, że podstawą do naliczenia i spełnienia świadczenia przez pozwaną Spółkę będzie liczba obligacji na rachunku papierów wartościowych obligatariusza z upływem dnia ustalenia prawa do otrzymania świadczenia z tytułu wykupu przypadającego na 6 dni roboczych przed dniem wykupu, czyli na dzień 2 kwietnia 2015 r. (k. 15-19). Uściślając, prawa z przedmiotowych obligacji powstają z chwilą zapisania ich na rachunku papierów wartościowych nr (...) i przysługują osobie będącej posiadaczem tego rachunku w dniu 2 kwietnia 2015 r. W rezultacie, prawa te mogą być realizowane na podstawie zapisów rachunku papierów wartościowych o nr (...). W związku z powyższym legitymacja formalna posiadacza obligacji wynika już samego faktu zapisania na rachunku papierów wartościowych. Ze świadectwa depozytowego nr 1 wystawionego przez (...) S.A. (k. 84) wynika bezspornie, że powód posiadał na dzień 2 kwietnia 2015 r., tj. datę ustalenia uprawnionych zgodnie z warunkami emisji dwuletnich odsetkowych obligacji na okaziciela, obligacje na okaziciela serii (...) pozwanej Spółki, kod (...): (...),

na rachunku papierów wartościowych o nr (...). Z tej racji, legitymacja procesowa czynna powódki do dochodzenia roszczeń z obligacji pozwanej Spółki nie budziła wątpliwości.

Sąd stwierdził również, że świadectwo depozytowe wystawione przez (...) S.A. spełnia wymagania przewidziane w art. 10 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. W szczególności jego treści nie można zarzucić naruszenia powoływanych przez pozwaną przepisów, tj. art. 10 ust. 1 pkt. 3 i 12 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi a tym samym uznanie tego dokumentu za nieważny w świetle art. 10 ust. 3 tej ustawy. W ocenie Sądu złożone wraz z pozwem świadectwo depozytowe posiada wszystkie elementy wymagane w ww. przepisie. Zawiera oznaczenie rodzaju wartościowych, tj. „obligacje” i oznaczenie kodu (...) przyznawanego papierom wartościowym przez Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych z chwilą ich rejestracji w depozycie papierów wartościowych „(...)”, co jednoznacznie identyfikuje rodzaj obligacji emitowanych przez spółkę – na okaziciela. Wymaganie stawiane przez pozwaną, jakoby świadectwo depozytowe musiało zawierać również i typ papieru wartościowego nie zostało uwzględnione w art. 10 ust. 1 pkt. 3 ustawy, gdzie ustawodawca wyraźnie określił granice wymogu wyłącznie co do rodzaju. Zauważyć przy tym należy, że pojęcie „rodzaj” jest pojęciem szerszym i ogólniejszym aniżeli pojęcie „typ”. Tym samym rozróżnianie obligacji na imienne i na okaziciela w zaistniałym wypadku jest całkowicie niepotrzebne, wynika przy tym z numeru identyfikacyjnego nadanego serii obligacji w obrocie niematerialnym na rynku C.. Innych niż na okaziciela obligacji pod wymienionym w świadectwie kodem pozwana nie wyemitowała.

Bezzasadny okazał się również zarzut, jakoby podpis nakreślony pod świadectwem depozytowym był złożony przez osobę nieumocowaną do jego wystawienia w imieniu wystawiającego. Zarzut ten stracił aktualność wskutek złożenia przez powoda do akt sprawy świadectwa depozytowego nr 1 z dnia 30 maja 2016 r. (k. 84) oraz pełnomocnictwa udzielonego M. S. z dnia 21 maja 2016 r. (k. 92). Z dokumentów tych wynika wprost, że ww. osoba była umocowana do wystawiania w imieniu (...) S.A. świadectw depozytowych i podpisywania ich, także w wypadku świadectwa wystawionego na rzecz powódki.

Podsumowując powyższe rozważania, nie budził wątpliwości fakt nabycia przez powoda 10 sztuk obligacji serii (...) pozwanej Spółki, o wartości nominalnej 1.000 zł każda wyemitowanych przez pozwaną (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w P., kod (...) obligacji: (...). Pozwana zobowiązała się do świadczeń pieniężnych polegających na zapłacie kwoty odpowiadającej wartości nominalnej obligacji 1.000 zł w oparciu o przywołane wyżej warunki emisji. Powód wykazał, że posiadane przez niego obligacje uprawniały go do otrzymania świadczenia pieniężnego w dniu 13 kwietnia 2015 r., oznaczonego jako dzień wykupu, w wysokości wartości nominalnej posiadanych obligacji. Wykazał, że mimo upływu terminu zapłaty, pozwana Spółka nie wykonała swojego zobowiązania wynikającego z tychże obligacji, co zostało stwierdzone świadectwem depozytowym. Jednocześnie pozwana nie wykazała, aby finalnie wykupiła obligacje serii (...) w ilości 10 sztuk. r. oraz nie wykazała, że wypłaciła odsetki od w/w obligacji za IV okres odsetkowy (tzw. płatności kuponowe) obliczone na podstawie wzoru zawartego w nocie informacyjnej dla (...) S.A., wynoszące 41,71 zł za każdą obligację ((2,23 + 6%): 100% x 185:365x1000), co przy 10 obligacjach daje łączną kwotę 417,10 zł.

W tym stanie rzeczy roszczenie o zapłatę kwoty 10.417,10 zł podlegało uwzględnieniu na podstawie art. 4 ust. 1 Ustawy o obligacjach z 1995.

Odnosząc się do oceny zasadności zgłoszonego żądania zapłaty odsetek należy wskazać, że wierzytelności wynikające z obligacji stają się wymagalne w terminach określonych w warunkach ich wykupu. Termin wykupu obligacji w dniu 13 kwietnia 2015 r. był terminem spełnienia świadczenia pieniężnego, którego niewykonanie spowodowało opóźnienie sankcjonowane odsetkami. Brak spełnienia świadczenia przez emitenta w określonym terminie w całości skutkowało powstaniem po stronie obligatariusza (powódki) roszczenia do emitenta (pозwanej) o natychmiastowe dokonanie wykupu obligacji w części dotyczącej świadczeń pieniężnych (art. 24 ust. 2). W związku z powyższym, Sąd zasądził odsetki od kwoty 10.000,00 zł od dnia 14 kwietnia 2015 r. – zgodnie z żądaniem pozwu, mając na uwadze to, że w dniu 13 kwietnia 2015 r. wypadał moment wykupu obligacji posiadanych przez powoda. Konsekwentnie na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. art. 482 § 1 k.c., Sąd uwzględnił żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od odsetek skapitalizowanych (od kwoty 417,10 zł) od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 18 maja 2015 roku do dnia zapłaty.

Odsetki te podlegały, ze względu na zmianę treści art. 481 k.c., rozbiciu na okresy do 31 grudnia 2015 r. i od 1 stycznia 2016 r. Artykuł 56 Ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830) znajduje, w ocenie Sądu, zastosowanie do odsetek za opóźnienie. Norma ta nakazuje rozliczać wartość odsetek należnych za okres do dnia wejścia w życie na podstawie przepisów sprzed nowelizacji, tj. wedle dotychczasowej stopy odsetek ustawowych określonej zgodnie z art. 359 § 2, § 3 k.c. i wydanego na jego podstawie Rozporządzenia. Za okres po wejściu w życie nowelizacji w stosunku do odsetek ustawowych zastosowanie znajduje zaś art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu po nowelizacji. Takie rozumienie przepisu przejściowego sprawia, że koniecznym jest, wobec istnienia po 1 stycznia 2016 r. dwóch rodzajów odsetek ustawowych, dookreślenie, że obowiązkiem pozwanego po tym dniu jest zapłata odsetek ustawowych za opóźnienie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. (punkt 2. sentencji wyroku). Pozwana Spółka przegrała proces, zobowiązana zatem była do zwrotu powodowi kosztów wydatkowanych na jego przeprowadzenie. Na koszty te składała się opłata sądowa od pozwu w kwocie 521zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 180 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) oraz opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Ze względu na powyższe motywy orzeczono jak w sentencji.